

F. t. l. vedr. retsplejeloven

Til nr. 36 (§§ 267 a-267 d)

Som beskrevet lempes møderetsmonopolet, så enhver nu kan repræsentere en part i sager om inddrivelse af forfaldne pengekrav efter reglerne i kapitel 44 a (den forenkledte inkassoproces), i sager om mindre krav efter reglerne i kapitel 39 (småsagsprocessen) samt under udlægsforretninger i fogedretten (såvel tvistige som ikke-tvistige).

Det er i den forbindelse væsentligt at sikre, at sagerne bliver ført på en forsvarlig måde, og det fastsættes derfor i § 267 a, stk. 1 – i overensstemmelse med hvad der gælder for advokater efter retsplejelovens § 126 – at den pågældende skal udvise en adfærd, som er i overensstemmelse med god skik for rettergangsfuldmægtige og, at rettergangsfuldmægtigen skal udføre sit hverv grundigt, samvittighedsfuldt og i overensstemmelse med, hvad berettigede hensyn til klientens tarv tilsiger, ligesom sagen skal fremmes med den fornødne hurtighed.

De personer, der efter de nugældende regler kan møde som partsrepræsentanter for parterne, omfattes dog ikke af reglerne om god skik. Det drejer sig om de personer, der er nævnt i retsplejelovens § 260, stk. 2, 3, 8 og 9, 2. pkt., samt § 136, stk. 8. Heller ikke ansatte i foreninger, interesseorganisationer og lignende, der virker som partsrepræsentanter i det arbejdsretlige system, og som i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 260, stk. 6, kan møde i visse sager i byretten, omfattes af reglerne om god skik.

Justitsministeren kan efter § 267 a, stk. 2 fastsætte nærmere regler om god skik for rettergangsfuldmægtige. Det vil bl.a. kunne fastsættes, hvordan en rettergangsfuldmægtig må agere i retten og i forhold til modparten.

Kompetencen til at påse overholdelsen af reglerne om god skik henlægges efter § 267 b til justitsministeren, der i forvejen behandler sager om advokaters beskikkelse og nægtelse af beskikkelse.

Det fremgår af bestemmelsen, at justitsministeren påser rettergangsfuldmægtigenes overholdelse af reglerne om god skik efter underretning fra retterne, klienterne eller andre, der har en retlig interesse heri. Justitsministeren forudsættes således ikke egenhændigt at tage sager op om overholdelsen af reglerne om god skik, men det forudsættes, at retterne orienterer ministeren i nødvendigt omfang.

Bestemmelsen i § 267 c om justitsministerens mulighed for henholdsvis at tildele en rettergangsfuldmægtig en irettesættelse eller fratage rettergangsfuldmægtigen retten til at udføre sager for andre ved domstolene er udformet i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse om advokater i retsplejelovens

§ 147 c. Hensigten er, at skabe parallelitet mellem sanktionsmulighederne overfor advokater og overfor rettergangsfuldmægtige.

Af retssikkerhedsmæssige grunde og i overensstemmelse med de principper, der ligger til grund for reglerne om rettighedsfrakendelse i straffelovens § 79, fastsættes det i § 267 c, stk. 3 og 4, at rettergangsfuldmægtigen ikke selv behøver anlægge sagen, men blot kan kræve, at afgørelsen om fratagelse af retten til at udføre sager for andre ved domstolene indbringes for retten, hvorefter justitsministeren skal anlægge sagen.

Retten kan foretage en udtømmende prøvelse af justitsministerens afgørelse.

Ifølge bestemmelsen i § 267 c, stk. 5 har anmodning om sagsanlæg opsættende virkning, men retten kan, hvis justitsministeren har frataget rettergangsfuldmægtigen retten til at udføre sager for andre ved domstolene, ved kendelse udelukke den pågældende fra at udføre sager for andre ved domstolene, indtil sagen er endeligt afgjort. Det kan ved dommen bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

Bestemmelsen i § 267 d svarer til den tilsvarende bestemmelse om advokater i retsplejelovens § 147 f.

Bestemmelsen giver justitsministeren adgang til at ophæve en fratagelse af retten til at udføre sager for andre ved domstolene. I tilfælde, hvor fratagelsen af retten til at udføre sager er sket indtil videre, og der er forløbet mere end 5 år, kan den pågældende, hvis justitsministeren afslår en ansøgning om ophævelse af fratagelsen, forlange, at justitsministeren indbringer spørgsmålet for retten. Bestemmelsen bygger på princippet i reglerne om generhvervelse af rettigheder i straffelovens § 79, jf. § 78.

De ovennævnte procesfuldmægtige vil i et vist omfang tillige være omfattet af lov nr. 419 af 9. maj 2006 om juridisk rådgivning.

Denne lov finder anvendelse på enhver, der i erhvervs-mæssigt øjemed driver virksomhed med rådgivning af overvejende juridisk karakter, når modtageren af rådgivningen (forbrugeren) hovedsageligt handler uden for sit erhverv. Loven omfatter ikke juridisk rådgivning, der ydes af advokater som led i udøvelsen af selvstændig advokatvirksomhed.

Loven omfatter juridisk rådgivning i bred forstand i form af skriftlige og mundtlige anbefalinger og vejledninger om retsgrundlaget på et bestemt område samt oplysninger om umiddelbare konsekvenser af den rådsøgendes valg, jf. afsnit 4.2.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 65 om juridisk rådgivning, fremsat den 16. november 2005. Endvidere omfatter loven udfærdigelse eller udfyldelse af dokumenter i tilknytning til en sådan rådgivning. Ydelse af